

Můj životní vzor

Pro mne se vzorem děda s babičkou stali.
Byli čestní lidé a život milovali.
Po létech album večer otvírám,
na oba s úctou ráda si vzpomínám.

Domeček maličký , kde spolu žili,
byl místem pohody, tam šťastni byli.
Před ním lavička, která vše viděla,
když na ni babička s dědečkem seděla.

Babiččiny oči jak poměnky byly
a ty mého dědu navždy okouzly.
Děda ji miloval , to vždycky věděla,
rukou už vráscitou často jej hladila.

Jako v té pohádce, zahrádka maličká,
na prahu vítal nás dědeček, babička.
Babička v zástěře z dálky nám mávala,
své hosty radostně úsměvem vítala.

Oči dědy jiskrné, ty se z dálky smály,
Vlasy jeho šedivé, kolem hlavy plály.
Že nás opět vidí byla radost veliká,
při vzpomínce na to, moje srdce naříká.

Děda byl muž pracovitý,řemesel byl znalý,
když se něco pokazilo,vždy si věděl rady.
Ráno za rozbřesku z domu vždy odcházel,
večer ke své ženě rád se zase navracel.

Prožili válku, slavili mír,
ctít svého bližního , to byl jejich cíl.
Po 50 létech opět před oltářem stáli
a na Zlaté svatbě si věrnost přísahali.

Je to mnoho roků, co si je Bůh k sobě vzal,
pro mne jsou tím vzorem a budou jím dál!